

mAG

930309

ARBEJDER BLADET



1. årg. nr. 6

AALBORG UNIVERSITETSCENTRUM

juli/august/september 1970

Universitetsbiblioteket

RETSAG MOD KAPITALISTERNE

"Hvis arbejdsgiverne vover at indbringe for Arbejdsretten bødekrav for arbejdsstandsninger i forbindelse med

lønkravene,
protesten mod regeringen og angrebene på tillidsmændene, pålægger konferencen det nedsatte udvalg øjeblikkelig at træde sammen og tage alle initiativer, der er nødvendige uanset arbejdsretlige og overenskomstmæssige begrænsninger."

Denne højtidelige beslutning blev taget på den faglige landskonference d. 14-15 februar 1970. Kon-

ferencen omfattede 410 delegerede og var indkaldt af en række fagforeningsformænd med "Danmarks kommunistiske Parti" som de virkelige initiativtagere. Den fandt sted i en situation, hvor Danmark var præget af et betydeligt antal strejker og demonstrationer ud over hele landet.

I ARBEJDERBLADET 1. årg. nr. 3 skrev vi om denne situation, at arbejderklassens farligste fjender ikke var de LO-spidsere, som åbenlyst stillede sig uden for bevægelsen og bekæmpede den med alle midler side om side med arbejdsgiverne. De farligste fjender måtte søges i arbejderbevægelsens "venstrefløj", de såkaldte kommunister.

Da "uroen" på arbejdsmarkedet hastigt voksede fremad, var DKP straks på pletten med store ord om sammenhold og kamp. Det blev herved i stand til at sammenkalde den faglige landskonference med den påståede hensigt at pålægge et ud-

Men i
yderl:

Aalborg Universitetsbibliotek



530011123723

Til alle
revolutionære
kommunister
i Danmark

se side 5

ebbede kampen hurtigt ud efter dette udvalgs nedsættelse. De store ord fra konferencen blev hurtigt glemt.

Retten må gå sin gang. Selv om arbejdsgiverne "vovede" at indbringe sagen for Arbejdsretten, var den ovenfor citerede pålæggelse til det nedsatte udvalg totalt gået i glemmebogen.

Hvordan udviklede sagen sig?

Arbejdsretten idømte naturligvis arbejderne boder for deres "ulovlige" strejker. Til inddrivelse af boderne fik de straks LO's støtte. LO udsendte et cirkulære til fagforbundene (se s. 3), som ubetinget konfirmerede Arbejdsrettens dom. LO-spidsjerne havde ganske vist ved "forhandlinger" med Arbejdsgiverforeningen fået "gennemtvunget", at boden skulle begrænse sig til 50 kr. om ugen; men samtidig erklæres:

"Fra Landsorganisationens side har man nøje undersøgt den samlede problemstilling og har på baggrund af fornyede undersøgelser samt indhentede juridiske responsa måttet konstatere, at dansk rets almindelige regler om modregning finder anvendelse i sådanne forhold."

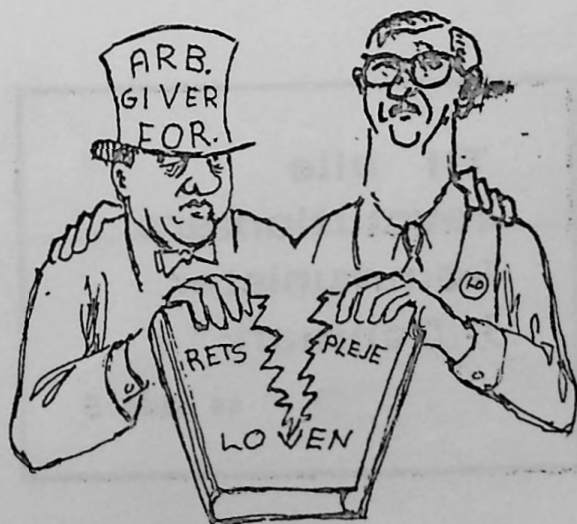
Udvalget fra den faglige landskonference foretog sig intet. Land og Folk kunne i sine kommentarer til LO's cirkulære ikke mane sig op til mere end en "beklagelse" af den måde, LO har indvilliget i at lade boderne inddrive på.

Initiativet kom fra DEN FAGLIGE GRUPPE, som igennem to år er blevet kendt på en række fynske arbejdspladser - især Odense- og Lindø-værfterne - for en række løbeseidler med konkrete afsløringer af det faglige pamperapparat, lige fra LO-toppen til lokale tillidsmænd. Den 30. juni kunne DEN FAGLIGE GRUPPE uddele en løbeseidel, som både indeholdt en kopi af LO's cirkulære og en påvisning af, at bodsinddrivningen via lønningsposerne gik imod landets lovgivning. Derudover tilbød løbeseidlen gratis advokatbistand til enhver arbejder, som ønskede at stævne

arbejdsgiverne for brud på landets love. De to sider af løbeseidlen er gengivet på side 3 og 4. Løbeseidlen blev uddelt på de fynske værfter, B&W og andre steder i landet.

På et møde dagen efter mellem tillidsmændene på B&W samt Odense- og Lindø-værfterne gik man helt uden om DEN FAGLIGE GRUPPE's initiativ. De kom blot frem med en udtalelse i den sædvanlige stil: "Vi udtrykker vor skarpeste protest... osv.", og erklærede, at tillidsmændene i hvert fald ikke var "pligtige" til at bidrage til inddrivningen af boderne. Land og Folk kunne ikke gå uden om det retslige aspekt; men det undlod totalt at oplyse om, hvem initiativtagerne var.

Arbejdsgiverne blev snart efter stævnet af et medlem af DEN FAGLIGE GRUPPE ansat på Lindø-værftet. Retssagen vil gå sin gang - men først efter at boderne er inddrevet. Udfaldet af sagen kender vi endnu ikke; lider arbejdsgiverne nederlag, må de tilbagebetale boderne til arbejderne og igen lade dem inddrive ved hjælp af fogeden hos hver enkelt arbejder - og vi vil i den nærmeste fremtid se en lovændring, så ikke en irriterende lovparagraf fremover kan forhindre det faglige retssystem i at fungere. Men det kapitalistiske lovsystem er så fleksibelt, at man måske ved hjælp af "fortolkninger", henvisning til "almindelig praksis" eller ved at fremdrage andre lovparagraffer kan klare frisa.





LANDSORGANISATIONEN I DANMARK

Rosenørns Allé 14 . 1970 København V
Telefon 35 35 41
Girokonto: 533

K O P I

København V., den 19. juni 1970.
Jr. nr. 854/70 VS/DA.

Cirkulære nr. 21/1970.

Til

forbundene, der er tilsluttet Landsorganisationen,
samt Arbejdernes Fællesorganisationer til underretning.

I forbindelse med stedfundne overenskomststridige arbejdsnedlæggelser i be-
gyndelsen af indeværende år er der fra forskellig side rejst tvivl om berettigelsen af
den fremgangsmåde, medlemmer af Dansk Arbejdsgiverforening anvender ved indkrævning af
bodsbeløb, pålagt ved Arbejdsretten eller ved fagretlig behandling.

Fra Landsorganisationens side har man nøje undersøgt den samlede problemstil-
ling og har på baggrund af fornyede undersøgelser samt indhentede juridiske responsa
måttet konstatere, at dansk rets almindelige regler om modregning finder anvendelse i
sådanne forhold.

Arbejdere, der er pålagt en Dansk Arbejdsgiverforening tilfalden bod, kan så-
ledes ikke modsætte sig, at Arbejdsgiverforeningen transporterer sit krav til vedkom-
mede arbejdsgiver eller befuldmægtiger denne til at indkræve bodsbeløbet, hvorefter
arbejdsgiveren i henhold til dansk rets almindelige modregningsregler i princippet er
berettiget til ensidigt at fastsætte den rate, der ugentlig eller hver 14. dag skal til-
bageholdes i vedkommende arbejders løn.

Med henblik på - på denne baggrund - at søge at opnå en fordelagtig og hen-
sigtsmæssig ordning for arbejderside, har Landsorganisationen taget kontakt med Dansk
Arbejdsgiverforening, og ved et møde den 18. juni d.å. har parterne drøftet spørgs-
målet. Man enedes om at anbefale, at størrelsen af det beløb, der skal tilbageholdes i
vedkommende arbejders løn i alle forhold forsøges fastsat ved lokal forhandling mellem
arbejdernes tillidsrepræsentanter og virksomheden.

I de tilfælde, hvor det skulle vise sig umuligt ved en sådan lokal forhandling
at nå til enighed om en afdragsordning, gav Arbejdsgiverforeningen tilsagn om, at der
højest vil blive fradraget kr. 50,- pr. uge, respektive kr. 100,- hver 14. dag i hver ar-
bejders løn, ligesom Arbejdsgiverforeningen gav tilsagn om, at fradrag i disse tilfælde
tidligst vil blive foretaget ved første lønudbetaling efter 14. juli d.å.

Vi vedlægger i afskrift protokollat af ovennævnte møde af 18. juni d.å.

P. F. V.

Det protokollat der henvises til i cirkulæret er underskrevet af:

LO: Sign. Verner Sørensen
" Hans Rasmussen
" Ejler Sønder

Arbejdsgiverforeningen: Sign. Johs. Amundsen
" Svend Rasmussen
" S. Raundahl Jensen

Protesterne imod arbejdsretten tager til igen, nu hvor forårets strejker skal for "retten". Kampen mod klassejustits og klassetyrani kan svinge i styrke, men den ebber aldrig ud.

Bojkot-aktionerne har fjernet ethvert skær af retfærdighed fra "retten". De har tvunget LO-lederne og arbejdsgiverne til at gennemføre farceagtige "retsmøder" uden de anklagede arbejders tilstedeværelse.

På langt sigt kan vi foragte Arbejdsretten, men på kort sigt må vi tage den alvorligt. Endnu idømmes vi bøder og endnu stjæler arbejdsgiverne dem op af lønningsposen.

LO-ledernes og arbejdsgivernes overenskomst der bringes på forsiden viser, at de selv har erkendt, at floskler om Arbejdsrettens retfærdighed ikke længere har nogen virkning, for de satser kun på at bevare "rettens" udøvende magt. I fælleserklæringen står der, at arbejdsgiverne har "ret" til at stjæle hele ugelønnen af lønningsposen, når vi "skylder" for bod og kun fordi LO-lederne er nogle "skrappe drenge" og arbejdsgiverne nogle "flinke fyre", er det ordnet sådan for arbejderne, at arbejdsgiverne kun tager 50 kr. om ugen af lønningsposerne.

Det er forståeligt, at de har måttet vaske hinandens hænder, for deres påstand er i modstrid med landets lovgivning.

For det første: Retsplejelovens § 511 stk. 3 sikrer arbejderne imod, at kreditor kan stille hos arbejdsgiverne og få udbetalt penge af lønningsposen.

For det andet: De eneste undtagelser fra denne regel er udtrykkeligt nævnt i lov nr. 70 af 16. marts 1961 § 42 og lov nr. 150 af 24. april 1963 § 5 og 6, som giver pantefogeden ret til at tilbageholde en del af lønnen til henholdsvis skat og børnepenge.

For det tredje: Professor Knud Illum (Arbejdsrettens fader) skriver på side 301 i sin bog "Den kollektive Arbejdsret", at hvis arbejderne ikke vil betale frivilligt, kan boden kun indrives ved fogedens hjælp.

Når LO-lederne og arbejdsgiverne er ivrige efter at bilde os noget andet ind, er det fordi også Arbejdsrettens udøvende magt kan trues, hvis loven om lønnens immunitet skal overholdes. Perspektivet er nemlig det, at hvis arbejdsgiverne ikke kan gramse i lønningsposen, er det op til os om vi vil betale frivilligt - hvis vi ikke vil, skal arbejdsgiverforeningen stølle med advokat, pantefoged og fogedkendelse. Fællesoptræden i den situation vil kun gøre bodsinddrivning mulig i teorien - i praksis lader det sig ikke gøre, hvis flere tusinde arbejdere (f.eks. fra skibsværfterne) står sammen som een mand. Hvis det kun er enkelte arbejdere, der nægter at betale bod, vil de naturligvis komme af med både denne og store beløb i inkassosalærer.

Ingen går i strejke for sjov, og det siger noget om lovgivningen i det borgerlige demokrati at vi betegnes som kriminelle, fordi vi strejker, når presset bliver for stort, medens det betegnes som værende i overensstemmelse med "dansk rets almindelige regler", når arbejdsgiverne bryder de love, som de i sidste ende selv dikterer og administrerer.

Landets love er naturligvis ikke til, for at beskytte arbejderne imod overgreb, men for at beskytte magthaverne mod arbejderne. Alligevel må enhver lov, der giver os den mindste smule "rettighed", udnyttes fuldt ud. Derfor stiller DEN FAGLIGE GRUPPE advokatbistand til rådighed for den eller de arbejdere, der vil støvne arbejdsgiverforeningen for lovbrud. Støvning kan foretages allerede nu, idet arbejdsgiverforeningen har meddelt, at man agter at tage penge af lønningsposen. Sagen vil blive ført af professor i statsvidenskab Ole Krarup, og han vil føre sagen gratis.

Det er en kendsgerning, at kapitalisterne vil bruge alle midler imod arbejderklassen, hvis deres privilegier bliver truet alvorligt - deres position som magthavere forbyder dem andet. Det er også en kendsgerning, at de nuværende LO-ledere har erkendt deres rolle som kapitalistlakajer, og har taget konsekvensen, f.eks. arrangerede de i januar 69 et møde mellem repræsentanter for Arbejdsgiverforeningen, LO og - politiet. Formålet var at give politiet grønt lys for nedknipling af arbejdere under arbejdskampe. ("Løn og Virke" no. 12-1969).

Sandheden er, at undertrykkelsen ikke har andre grænser, end dem arbejderklassen sætter.

Men for at sætte en grænse, må fagbevægelsen igen gøres til arbejderklassens kamporganisation. Det første skridt må nødvendigvis være at fjerne de nuværende LO-ledere fra enhver indflydelse i vores rækker - de har vist, hvis interesser, de tjener - der er ingen grund til at vente.

Udsendt d. 29/6 70, af DEN FAGLIGE GRUPPE - Nedergade 32-5000 Odense. Træffetid fr. dag 19 -19

... det gælder om at finde et fælles sprog. Nogle undlader at gøre dette, og som de mennesker, Lao Tzu beskriver, "besøger de ikke hinanden hele deres liv, skønt hanernes galen og hundenes gøen hos den ene kan høres hos den anden". Resultatet er, at de mangler et fælles sprog.

- MAO TSETUNG

Til alle revolutionære kommunister i Danmark

I week-end'en d. 29-30/8 1970 afholdtes et fællesmøde mellem "Arbejderbladet", "Den faglige Gruppe", "Kommunistiske Studie- og Propagandagrupper.Fyn" samt repræsentanter fra "Tværpolitiske Kontaktgrupper. Esbjerg". Oplægget til mødet var det af ARBEJDERBLADET udarbejdede "Om Propagandaarbejde". De deltagende grupper vil senere udarbejde erklæringer om linien i "Om Propagandaarbejde".

Vi har ved udsendelsen af dette nummer af ARBEJDERBLADET vedlagt "Om Propagandaarbejde". Det fremgår heraf, at det er et forslag til forening af alle danske marxister-leninister omkring den plan, som Lenin i sin tid forenede de bolsjevikiske socialdemokrater om.

Den marxistisk-leninistiske bevægelse i Danmark er i dag splittet op i flere grupper og organisationer, som ikke er i indbyrdes kontakt, og de ideologiske afstande mellem dem er for fleres vedkommende store. I foråret 1970 sendte ARBEJDERBLADET et brev til nogle af disse grupper og organisationer med et forslag til oprettelsen af et fælles debatblad for hele m-l-bevægelsen som middel til at åbne en vis kommunikation på tværs af gruppedannelserne og få diskuteret de ideologiske modsætninger, der skiller os. Der kom intet konkret ud af dette initiativ.

Med udsendelsen af "Om Propagandaarbejde" gør vi et nyt forsøg. Indlægget skal opfattes både som et oplæg til en åben diskussion i hele m-l-bevægelsen på tværs af gruppedannelserne og som et forslag til den fælles virksomhed, som diskussionen forhåbentlig vil munde ud i. Den bedste diskussionsform vil i dette tilfælde efter vor mening være et eller flere fællesmøder, idet tiden synes at være løbet fra den form, vi i foråret foreslog med et debatblad.

Vi forventer i den nærmeste fremtid henvendelser fra de forskellige grupperinger herom. Vi hører også gerne fra personer og grupper, som ikke hidtil har tilhørt m-l-bevægelsen. De, som ikke har modtaget "Om Propagandaarbejde", kan rekvirere det på vor adresse.

TJEKKOSLOVAKIET -

et praktisk eksempel på eksportsocialisme

Det er nu to år siden, at de sovjetiske tropper invaderede og besatte Tjekkoslavakiet. Siden da har bølge efter bølge af folkedemonstrationer mod besættelsesmagten skyllet hen over de tjekkoslovakiske byer og landsbyer. Antallet af bølger er nu nået op på en halv snes stykker, og det vil uden tvivl vokse i fremtiden. Denne voldsomme kamp har medført panik blandt den herskende klike i Moskva og dets tjekkoslovakiske lakajregime. Som Husak indrømmede i en tale: "Ingen ved, hvad der vil ske i denne uge eller i den næste uge". Regimet prøver ved hjælp af sin våbenmagt at tøjle det tjekkoslovakiske folks kamp, men intet kan standse den. Hver bølge af demonstrationer undergraver gradvist den sovjetiske socialimperialismes fundamenter. Stadig flere progressive rundt omkring i verden indser ved hjælp af begivenhederne i Tjekkoslavakiet den sovjetiske socialimperialismes sande natur.

Forfatteren til denne artikel var selv i Praha under en af de største demonstrationsbølger, som fandt sted på étårsdagen for den sovjetiske besættelse og dagene før. Gadebilledet var også før demonstrationerne præget af gevær- og pistolbevæbnet politi på gadehjørnerne. Sirenerne fra politiets udrykningsvogne hørtes ofte i gaderne. Opinionen blandt den brede befolkning var fuldstændig imod den sovjetiske besættelsesmagt og det tjekkoslovakiske lakajregime, den havde installeret. Alle, som jeg faldt i snak med på gaderne og i værtshusene, var af denne mening.

De første demonstrationer i anledning af étårsdagen for besættelsen begyndte tre dage før selve dagen. Om aftenen samledes en stor mennesskeskare på Wenceslas pladsen i Prahas centrum. Velbevæbnet politi drev demonstranterne væk og afspærrede pladsen. De to efterfølgende aftener gentog begivenhederne sig, blot mangedobledes demonstranternes antal. Den 20. august, aftenen før étårsdagen, havde demonstrationerne bredt sig fra Wenceslas pladsen ud over hele det indre Praha, og flere steder blev der bygget barrikader i gaderne. Politiet havde mobiliseret alle kræfter og måtte bruge store kampvogne til at bryde barrikaderne. Fra pladserne og gadehjørnerne skød de ned langs gaderne, først med tåregasgranater og vandkanoner, senere på aftenen med skarpt. På selve étårsdagen begyndte demonstrationerne ved middag på Wenceslas pladsen; men hele Prahas indre by blev straks afspærret af politi, militær og "folkemilits". Dette kunne dog ikke standse demonstrationerne; resten af dagen og aftenen bølgede kampene mellem demonstranter og de væbnede styrker frem og tilbage.

De tjekkoslovakiske aviser taler bestandigt om den svære økonomiske krise i landet. Alle de midler, der foreslås til afhjælpning af krisen, har ingen virkning, fordi de ikke kan gribe fat i ondets rod. Vi beskrev i ARBEJDERBLADET 1. årg. nr. 4, hvordan herskerkliquen i Sovjetunionen udplyndrer deres undersåtter i Østeuropa, og Tjekkoslavakiet er et af de væsentligste ofre på grund af den totale sovjetiske kontrol med dette land. Samtaler

med tjekkoslovakiske arbejdere peger klart på krisens årsag: De tjekkoslovakiske arbejdspladser kører kun for halv kraft, fordi arbejderne ikke ønsker at pukke for at producere varer, som for en stor dels vedkommende bliver transporteret direkte til Sovjetunionen. Åbenlyse vidnesbyrd om arbejdernes manglende vilje til at arbejde under de russiske slavepiskere er de mange halvfærdige bygninger i Praha, hvor stilladserne stadig står der, men hvor kun få eller slet ingen håndværkere arbejder.

Befolkningen har kun det allermest nødvendige til at opretholde livet. Kvaliteten af varerne i butikkerne er dårlig. Men denne fattigdom rammer ikke partibureaukraterne og de udenlandske turister. For dem findes særlige butikker med et langt større sortiment af især udenlandske varer. I disse butikker anvendes en særlig møntsort "Tucex", som kun udlandinge og partibureaukrater kunne få legalt. Men derudover findes et betydeligt sort marked, som opkøber "Tucex" til 2-3 gange den officielle kurs. Vestlige penge kunne på dette marked afsættes til 3-4 gange denne kurs (amerikanske dollars endog 5-7 gange). Udenlandske turister bliver bestandigt standset på gaderne af sortbørsfolk, som ønsker at veksle penge.

Forholdene i Tjekkoslovakiet er resultat af et mislykket sovjetisk eksperiment.

Det er en vanskelig opgave for et reaktionært centrum at bevare sin kontrol over et helt imperium. Det må bestandigt foretage nye eksperimenter, hvor de gamle metoder ikke mere er tilstrækkelige eller er uhensigtsmæssige. Det skaber van-

skeligheder for den amerikanske imperialisme i NATO, at et medlemsland som Grækenland har kastet enhver "demokratisk" skal af sig. NATO har derfor vanskeligheder med sine mere "demokratiske" og "fremskridtsvenlige", men iøvrigt fuldt pålidelige medlemslande. Brezhnev & Co. har de tilsvarende vanskeligheder i Østblokken. Novotny-regimet var fuldstændigt loyalt overfor først Krustjov og derefter Brezhnev; men det var så stivnet og upopulært, at Brezhnev fandt det



formålstjenligt at lade en ny revisionistisk klike omkring den dengang forholdsvis ukendte Dubcek overtage roret i Tjekkoslavakiet vinteren 1968.

"Magtskiftet" i Tjekkoslavakiet foregik ret gnidningsløst. Novotny-folkene gjorde langt fra den modstand, man kunne forvente. De lod sig uden kamp afskedige fra deres poster, som blev udfyldt med Dubcek-klikens folk, som for en stor dels vedkommende blev hentet frem fra Novotnys fængsler. Novotny-klikens villighed til at afgive magten er et vidnesbyrd om, at der ikke fandt noget virkeligt magtskifte sted i Tjekkoslavakiet ved denne begivenhed; det var blot de virkelige magthavere i Kreml, som fra kulisserne udskiftede statisterne på scenen. Men de erfarede snart, at Dubcek ikke var en nær så pålidelig marionetdukke som Novotny.

I løbet af foråret og sommeren 1968 forsøgte Dubcek gradvist at mindske den sovjetiske kontrol over landet, samtidig med at han forsøgte at udvide forbindelserne med de vestlige kapitalistiske lande, især USA og Vesttyskland. Brezhnev-klikken, som selv under den "fredelige sameksistens" parole har udvidet forbindelserne til disse lande voldsomt de senere år, kørte frem med sin gangsterlogik for at forhindre Tjekkoslavakiet i at "forlade folden": "I må ikke have forbindelser med USA og Vesttyskland, men vi må godt".

Indadtil gik Dubcek-klikken længere og mere åbenlyst frem med sin "liberalisering" end Sovjetunionen og andre østlande. Et medlem af Dubcek-klikken Eugen Löbl har således udtalt: "Vi burde aldrig have forladt markedsøkonomien. Markedet og

konkurrencen må genskabes i deres oprindelige funktion", og han vurderede, at man behøvede 200.000 til 300.000 nye private virksomheder. Dette ville lede den tjekkoslavakiske økonomi bort fra den centraliserede sovjetiske økonomi og af sig selv tilpasse landet til snævrere forbindelser med de vestlige kapitalistiske lande.

Alt dette gik langt ud over de rammer, Dubcek havde aftalt med Sovjetlederne før sin overtagelse af roret i Tjekkoslavakiet. På et møde i Warszawa kort før den 21. august 1968 mellem de revisionistiske ledere i Polen, DDR, Ungarn og Bulgarien med Sovjetlederne som værter nåede man frem til et fælles brev til Dubcek & Co., hvor man bad ham om at holde sig indenfor de rammer, som var aftalt med Sovjetlederne (dette brev er således et andet vidnesbyrd om, at Dubceks magtovertagelse var sket efter aftale med Moskva). Da heller ikke dette brev hjalp, var der kun én mulighed, den militære invasion.

Den militære Invasion - Brezhnev & Co spiller sit sidste kort ud.

Hensigten med invasionen var at få skiftet Dubcek og andre "upålidelige" kræfter ud med loyale revisionister af samme type som dem i de andre østeuropæiske lande, hvis tropper deltog i invasionen. Dette kunne invasionstropperne dog ikke opnå med

Den sovjetiske revisionisme og den amerikanske imperialisme har tilsammen gjort så mange modbydelige og slette ting, at de revolutionære folk i verden ikke vil lade dem være ustraffet. Folkene i alle lande rejser sig. En ny historisk periode med kamp mod den amerikanske imperialisme og den sovjetiske revisionisme er begyndt.

- MAO TSETUNG

ét slag. Igennem det halve år, der gik forud for invasionen, havde Dubcek-klikken manøvreret sine folk ind på alle vigtige poster. Selv om der straks var villige marionetter til at træde i Dubceks sted, havde Dubcek-klikken stadig stor støtte i partiet og befolkningen. Havde invasionsstyrkerne afsat Dubcek straks, ville de ikke have kunnet etablere et marionetregime, som havde fuld kontrol over stats- og partiapparatet. De måtte derfor gå gradvist frem, og Dubcek stillede sig straks til rådighed. Han blev formelt siddende i spidsen for partiet og manede folket til "ro og orden", mens besættelsesstyrkerne efterhånden fik manøvreret Dubcek-støtterne ud fra de forskellige poster i parti- og statsapparatet.

Der påbegyndtes snart store udrensninger på alle niveauer i partiet på tværs af alle nomer for partidemokrati. Adskillige partimedlemmer fandt det omsonst at møde frem på møderne i deres partikomiteer, idet alle beslutningerne alligevel blev taget "fra oven", og forlod partiet. Det var især de få arbejdere i partiet, som på denne måde gled ud. Ifølge det jugoslaviske telegrambureau Tanjug (Informationen d. 12/3-70) var 60 % af dem, som i 1969 frivilligt forlod partiet, arbejdere, mens de i begyndelsen af 1968 udgjorde 30 % af medlemmerne (i 1946 var 58 % af partimedlemmerne arbejdere). Andre "upålidelige" kræfter, som ikke ville forlade partiet frivilligt, især dem som besad tillidsposter, blev direkte ekskluderet eller udskilt gennem processer, hvor alle medlemsbøger blev udskiftet med nye, således at de nye bøger kun blev udleveret til dem, som ved "efterprøvnningen" blev fundet "pålidelige".

Gennem disse udrensninger i partiet skabtes gradvist basis for en afsettelse af Dubcek og de af hans folk, som ikke havde skiftet hest, da vinden begyndte at blæse den anden vej. Dubcek havde villigt i oktober 1968 og februar 1969 underskrevet den forræderiske erklæring:

"Betingelser for den midlertidige stationering af sovjetiske tropper på Tjekkoslovakiets territorium", som i realiteten legaliserede besættelsen for en ubestemt periode fremover. Men besættelsesmagten turde ikke stole på ham, og i april 1969 følte den situationen moden til at udskifte Dubcek som førstesekretær i partiet med Husak, som er endnu mere loyal overfor Brezhnev & Co. Denne udskiftning skete mens Sovjetunionens forsvarsminister Grechko og andre sovjetledere var i Praha.

Dubcek var dog stadig medlem af centralkomiteens præsidium; men store udskiftninger af centralkomiteens medlemmer har via en ambassadørpost gradvist skabt basis for en eksklusion af Dubcek.

Husak regnes som hørende til den "centristiske" fløj i partiet. Partiet har også en fløj, som i endnu højere grad end Husak går ind for "den hårde linie" overfor "antisovjetiske" kræfter. Lederen af denne fløj synes at være den helhjertede opportunist Lubomir Strougal, som havde underskrevet en protesterklæring lige efter besættelsen i sin egenskab af regeringsleder sammen med partiets førstesekretær og parlamentsformanden: "Vor folk afviser okkupationen kategorisk som værende ulovlig, forfatningsstridig og unødvendig, og kræver besættelsesstyrkernes afgang" (Informationen d. 2/2-70). At man nu finder ham på den mest "sovjetvenlige" fløj understreger kun yderligere, at der aldrig har været tale om, at besættelsen "havde til formål at forsvare socialismen i Tjekkoslovakiet", som er den officielle forklaring. Det har alene været et magtspil mellem forskellige revisionistiske klikker, hvor adskillige stiller sig afventende og er parat til at tjene den sejrende part.

De tjekkoslovakiske ledeses afskyelige hykleri kommer stadig tydeligere frem, efterhånden som de får manøvreret "upålidelige" elementer ud. I partibladet "Rude Pravo" d. 11. februar 1970 priser de uden

at rødmø den sovjetiske revisionisme som "vor trofaste ven og allierede", som "forsvarer uafhængighed og socialistiske opbygning".

Under sin kritik af datidens opportunist i 1907 sagde Lenin: "Den slave, som er klar over sin stilling som slave og bekæmper den, er en revolutionær slave. Den slave, som ikke er klar over sin stilling som

slave og vegeterer i stille, uoplyst og tavst slaveri, er blot en slave. Den slave, som spørger, når han selvbehageligt beskriver glæderne ved sin slavetilværelse, og som falder i ekstase over sin gode og venlige herre, er en krybende tølper". De tjekkoslovakiske marionetter er en samling af sådanne krybende slaver for de nye Tsarere i Sovjetunionen.

tillidsmænd ...

HVAD ER DE VÆRD FOR ARBEJDERNE ?

I forbindelse med strejkkerne først på året uddelte en lille gruppe på venstrefløjens løbesejler på B&W, hvori de rasede mod tillidsmændene. De hævdede, at tillidsmænd kun var redskaber for LO-ledelsen. I en af deres løbesejler om situationen (kaldet "Dyreløst løst") skriver de, at "tillidsmænd af natur er uanvendelige som repræsentanter for arbejdernes krav og ønsker" - og grunden her til skulle være, at de er bundet ved en håndfæstning til det faglige retsmaskineri.

ARBEJDERBLADET er ikke enig i dette mekaniske synspunkt, som er mere eller mindre typisk for store dele af venstrefløjens, inklusiv mange VS'ere. Efter vor mening er det afgørende ikke de formaliteter, som er nedfældet i tillidsmandsreglerne og andre overenskomster. Det afgørende må

være, hvordan tillidsmanden opfatter sig selv i forhold til sine arbejdskammerater.

Er tillidsmanden talerør for sine arbejdskammerater eller vil han bestemme for dem?

De forskellige tillidsmandsregler siger stort set allesammen, at tillidsmanden skal stå i midten mellem firmaet, fagforeningen og arbejderne. Han skal sørge for ro og orden, fremme samarbejdet osv.

Et mindretal af tillidsmænd arbejder ikke regelret, men stiller sig altid helt på arbejdernes side og betragter så at sige tingene med arbejdskammeraternes øjne. Sådanne folk har taget tillidsmandsposten for at gøre en indsats til fælles bedste og ikke for at opnå en eller anden per-

sonlig fordel. Denne indstilling til kammeraterne betyder, at de i praksis er i modsætning til Socialdemokratiet og de øvrige "arbejder"partier, med deres bureaukratiske arbejdsmåde. Men så længe der ikke findes et revolutionært arbejderparti, som går ind for disse tillidsmænd og bakker dem op, findes der ikke andre muligheder for hjælp udefra end disse partier og det fagapparat, de kontrollerer. Derfor løber tillidsmændenes anstrengelser ofte ud i sandet. Mange af de gode tillidsmænd bliver endog aktivt modarbejdet af "arbejder"partiernes medlemmer i fagforeningerne.

En anden slags tillidsmænd arbejder efter reglerne og foregiver at være "neutrale" og upartiske. De er loyale mod fagapparatet og "arbejder"partierne og tjener således firmaets langsigtede interesser, selv om de måske somme tider går imod firmaet på nogle punkter. Blandt tillidsmænd af denne type er der mange, der kun har taget posten for at få et springbræt til en lederstilling eller blive professionel i fagapparatet. De kan være mere eller mindre smarte og vælger standpunkt alt efter situationen; men under alle omstændigheder varetager de ikke deres arbejdskammeraters interesser.

Der er således hovedsageligt tale om to modsatte opfattelser. Fler-tallet af tillidsmænd indtager standpunkter imellem dem, deres stilling vil afhænge af den konkrete situation. Mange lader sig lokke, men udviklingen vil presse dem til venstre.

Det synspunkt at tillidsmænd skulle være ubrugelige i kampen mod firmaet osv. er opstået hos folk, der betragter fagapparatet som en stor bureaukratisk helhed. De ser ikke, at der er forskel på bunden og toppen. Toppen har ingenlunde fuld kontrol over bunden. LO's fuldt pålidelige støtter blandt tillidsmændene er i mindretal og oppositionen mod LO-ledelsen er ulmende.

Toppen arbejder selvfølgelig energisk på at bevare sin magt og konsolidere sin stilling.

Som et vigtigt led i den almindelige undertrykkelse af oppositionen i fagbevægelsen og for at sikre en "sund arvefølge" anvendes enorme summer af fagbevægelsens midler i bestræbelserne på at omskabe alle tillidsmænd og faglige ledere i LO-toppens billede. Især de 5-årige tillidsmandskurser er en skrap omgang. Kursusvirksomheden bliver stadig udbygget, deres mål er at få alle tillidsmænd gennem en grundig uddannelse. LO-ledelsen ønsker sig en hær af skolede, ansvarlige og nyttige repræsentanter - for fagapparatet og for firmaerne.

Men det går ikke så let endda. Det følgende er et eksempel fra DASF på at der er problemer med tillidsmændene: "I 1968 og den hidtil forløbne del af 1969 har kun 190 af forbundets ca. 1100 afdelinger sendt deltagere til forbundets kurser" (Fagbladet nr. 17, 1969, side 488).

På mange arbejdspladser, især de mindre, er det ikke så ligetil at finde en kandidat, der er villig til at tage tillidsmandsposten. Jobbet er ikke tiltalende, fordi tillidsmanden alt for ofte er alene med problemerne. Den faglige og politiske aktivitet blandt arbejderne på disse arbejdspladser er meget lille. Tillidsmanden bliver betragtet som en service-mand, der ordner problemerne uden at man selv behøver at arbejde med. Selv om han ofte er af god vilje, formår han ikke at bevæge arbejdskammeraterne ud af deres passivitet.

Får tillidsmanden ikke støtte fra arbejdskammeraterne bliver han næsten tvunget til at støtte sig på fagforeningsapparatet, og jo mere han binder sig til det, jo vanskeligere bliver det for ham at forstå sine arbejdskammerater - f.eks. ved en "ulovlig" strejke.

Taget som helhed er de danske arbejdspladser præget af stor faglige og politisk passivitet. Men både forårets arbejdskampe herhjemme og de langt større bevægelser i mange andre lande peger i retning af, at nye tider er på vej. Men vi må gøre os klart at vi selv skal bære de nye tider frem. Arbejderklassen er den bærende klasse i samfundet og vil før eller siden tilkæmpe sig magten i det. Vi må allerede nu forberede os - og forberedelserne skal begynde ude på arbejdspladserne.

Der må skabes forståelse for betydningen af solidaritet og sammenhold mellem arbejderne på en arbejdsplads og mellem arbejderne på forskellige arbejdspladser. Der må skabes stærk fællesfølelse og høj klassebevidsthed, hvis vi vil have mulighed for at gå imod det kapitalistiske systems stadig hårdere tryk.

Fagapparatets grundorganisationer, de faglige klubber og fællesklubber har mulighed for at organisere aktiviteten. De aktive arbejdere, hvadenten de sidder i klubbestyrelsen eller ej, må tage initiativet og presse på - for at give klubben en ny betydning.

Men de aktive i klubben må ikke blot give sig i kast med problemerne alene. Diskussionen om de faglige og politiske problemer må bringes ud over klubbestyrelsesmøderne, den må bringes ud på hele arbejdspladsen på en levende og aktiviserende måde. Kun ved at styrke sig på grundplan får man virkelig mulighed for at stille noget op imod firmaet og systemet (jvf. artiklen "Revolutionært arbejde - en amerikansk arbej-

ders erfaringer", ARBEJDERBLADET nr. 5).

Klubben kan ganske anderledes end nu støtte tillidsmanden i forskellige vigtige spørgsmål. Som det er nu, fører mange klubber en meget tilbagetrukket tilværelse, nogle er endog gået over til udelukkende at beskæftige sig med sport og selskabelighed.

Aktivitet på grundplanet er en nødvendighed; men uden en mere omfattende organisation kan vi ikke opnå resultater af blivende værdi i kampen mod arbejdsgiverne og kapitalismen. De organisationer, som skulle lede kampen, fagforeningerne og "arbejder"partierne, forsøger i dag i stedet at sabotere kampen og erstatte den med fredelige forhandlinger.

Derfor vil en aktivitet på grundplanet nødvendigvis komme i modsætning til pamperne. Vi må bestandigt holde øje med dem for at kunne afsløre dem og skabe bred enighed imod dem - både i det daglige og i forbindelse med fagforeningsgeneralforsamlingerne. Det første konkrete mål at sætte sig her kunne således være sammen med kammerater fra andre klubber at "rense" afdelingen for pampertyper og prøve ved kritik og forslag at få de afdelingsrepræsentanter, der vakler mellem de to linier, skubbet i den rigtige retning.

ARBEJDERBLADET redigeres af et udvalg.
Ansvh. Ib Møller.
Abonnementspris: kr. 10,00
Løssalgpris: kr. 1,00
Tillæg til ARBEJDERBLADET kan rekvireres gratis.

Giro 20019
ARBEJDERBLADET
c/o Jørgen Larsen
Vesterbrogade 143, II
1620 København V